

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
VÂRTOSU, MARIANA VICKY

Memoria trandafirului japonez : Emirateza /

Mariana Vicky Vârtosu. - Focșani : Editura Crez, 2026

ISBN 978-630-95127-5-8

821.135.1

MARIANA VICKY VÂRTOSU

*Memoria
Trandafirului
Japonez*

Emirateza

Editura CREZ
Focșani, 2026

Mă simt fericită. Am primit un har inegalabil, forța de interconectare cu semenii. Care, mi-a permis să fiu creativă. Să făuresc personaje, pozitive și negative, în care să mă regăsesc. Să mă regăsesc în lupta dintre ele, ca și cum forțele binelui și ale răului își continuă lupta și în acest mod. Uneori au câștigat îngerii căzuți. Dar, cele mai grele bătălii le-au câștigat îngerii mei protectori, reușind să mă îndepărteze de la ispite.

Nu cred că trebuie să spun altceva în plus. Nu cred în judecata omenească. Nu mă las judecată de oameni. Mă las judecată doar de El, pentru că doar El mă cunoaște. Îmi știe greșelile.

Doamne, mulțumesc!

Octombrie 2025 - Martie 2026

Al Ain/ EMIRATELE ARABE UNITE!

Cuprins

Scrisoare către Hibiscus-Rosa	7
Din cele mai vechi amintiri ale trandafirului	9
Tot în... la notte dela matina, în notele acestui cântec ancestral	15
Karma	22
Sera din terasă	40
Casa părintească	44
Finalul dimineților, sau... al nopților	49
Semne care nu ar fi trebuit ignorate	51
Când zăpezile devin problemă	61
O cămașă buclucașă	71
Grădinile lui Nic	77
Nepoții, ca niște copii adevărați	93
„Norocul” ghetelor îmblânite	104
Blestemul sângelui de porumbel	110
Taina lui Akiko	120
Diminețile, nopțile	129
Cea mai grea perioadă?	135
Mâna destinului	137
O zi crucială	139
Nopțile mele de coșmar	142
În loc de postfață	156

*„La matine delle notte” un cântec auzit doar în
mintea mea. Un cântec fredonat de foșnetul florilor de
hibiscus. În acest ritm se derulează povestea. Un fel de
dans Tai Chi?*

*Din cele mai vechi amintiri
ale trandafirului*

Sunt bătrân, foarte bătrân. Am prins, am trăit cel puțin trei generații omenești. Am aproape... sau, poate mai mult, de o sută șaiszeci de ani, și câteva, multe *reînnoiri*. Îmi amintesc, am trăit în trei case.

Am trăit *multe... notte delle matine*, cum îmi place să mă alint, cântând înfloririle, cu un foșnet al florilor numai de mine știut. Moțaiam. Mai mereu, cuprins de somnolență, așa cum fac oamenii de o vârstă cu mine. Există oameni de vârsta mea?

Cel mai bine îmi amintesc generația în care viața mea a curs într-o continuă glorie. Acela este reperul existenței mele. Viața petrecută cu cea de-a treia familie a mea. Am trăit într-o continuă splendoare, și am fost înconjurat de multă iubire.

Viata cu prima mea familie îmi este vagă. Aparținusem unui austriac. Mă abandonase în casa Genei, a mamei ei, în vreme de război, mai exact. Aici, din milă pentru florile mele, care aveau efecte terapeutice, familia m-a adoptat. Adevărata mea stăpână a fost Gena, mama Mirei. Gena a fost prima mea stăpână, cea care m-a prețuit cum numai un suflet pur știe s-o facă.

Dar, să povestesc cum am ajuns aici, în această familie, cea de-a treia, familia Mirei, cea care mi-a glorificat existența.

În primii ani de viață, am locuit într-o casă modestă, despre care v-am spus. Într-o familie modestă, cea a Genei și a lui Ștefan, părinții Mirei.

Acolo, unde singurele lor flori erau nalbele din ferestre, și indrushiam (mușcata englezească) pe care o foloseau să aromeze dulceața de cireșe amare, dându-i o savoare exotică. Acolo, între aceste flori m-am deschis la o viață autentică.

Eu eram *prințul casei*. Cea mai recentă apariție, eu, *Hibiscus Roza*. Trăiam în casa aceea de cartier mărginaș, casă așezată cu ferestrele spre răsărit. O casă alcătuită din trei camere. Prima încăpere, camera bună, de oaspeți, cum o numeau, era despărțită de restul casei

de o sală. Din sală, treceai în următoarele două camere, un dormitor și o bucătărie. Aici, în bucătărie, familia stătea toată ziua. Până se înnopta.

În camera bună, cea de la stradă, stăpâna casei, Gena, avea un pat, acoperit cu cea mai bună cuvertură. Pe patul acela erau depozitate, unele peste altele, într-o ordine matematică, pernele. Îmbrăcate în alb, cu broderii de mână, erau stivuite peste cearșafuri brodate, peste pături noi, și peste plapume din lână pură, cu fața din mătase. Lucrurile bune ale familiei, *zestrea*. Păstrate cu grijă, folosite doar pentru musafiri. Tot în camera bună, pe un perete se afla un dulap. Conținea câte un schimb de haine de sărbătoare, pentru fiecare membru al familiei. Lângă dulap exista o comodă din lemn masiv, în care se aflau câteva farfurii din porțelan, și un serviciu de cafea, porțelan de China, foarte vechi. Folosit cel mult o dată, de două ori pe an, când familia primea vizita neamurilor din alte orașe. Comoda avea și câteva sertare, în care erau depozitate aromele pentru cozonac: păstăi de vanilie, învelite în poleială argintată, flacoane mici cu rom, și coajă de portocală rasă peste care se pusese zahăr. Tot acolo, într-o cutie, stăpâna casei ținea cuburi de rahat turcesc. Moale și parfumat, în diferite culori, împrăștiind peste tot o aromă irezistibilă.

La fereastră, pe un stativ special, tot în acea cameră, pe timpul iernii, locuiam noi, florile. Eu, în vasul meu de lut, în care trândăveam până primăvara. Atunci eram scos din olanul de lut și, așezat direct în

pământ, la soare. O vreme tânjeam. Stăpâna vorbea cu mine, îmi puneă întrebări, la care tot ea răspundea:

- Ți-o fi frig, dragul meu, tu ești mai firav decât nalbele. Uite, pun un strat de paie pe lângă tine, înfășor cu ziare. Fac un strat izolator, mai călduros. Cum o să dea soarele, îți vei reveni, ai să vezi. Desfac „bolmoajele”.

Nu făcea numai atât.

Iarna, când erau geruri grele, stăpâna aducea din când în când, găleata cu cărbuni încinși, și aici, în *camera bună*, unde locuiam noi, florile. Să dezghețe atmosfera, spunea ea. Să încălzească aerul, pereții. Să nu suferim de frig.

- Să nu vă înghețe nasul, dragile mele, zicea ea. Trebuie să rezistați până la primăvară.

- „Rezistăm, rezistăm, îi răspundeam. Știu că ne iubești. Rezistăm pentru tine, draga noastră stăpână.” - îi răspundeam din tot sufletul.

Într-o primăvară, când fiica cea mică, Mira, nu știu exact câți ani avea, a decis să-și formeze propria familie, stăpâna mea, Gena, nu a avut altceva de dăruit, ca zestre, decât o lenjerie de pat brodată, o pătură nouă și... pe mine!

- Îți dăruiesc trandafirul *meu japonez!* - a spus Gena cu solemnitate. Știu cât iubești această floare,

scumpa mea. Este moștenire de familie. Și eu l-am primit de la mama mea. Mi l-a dăruit când m-am mutat aici, la casa mea. Ai să vezi, va fi bucuria casei voastre. Ți-l dăruiesc din toată inima, Mira mea dragă.

Tânăra stăpână m-a primit cu lacrimi în ochi. Știa ce însemn pentru mama ei, să se lipsească de mine, era un sacrificiu. Să mă dăruiască pe mine, era mai mult decât cel mai valoros cadou primit vreodată. ***Eram moștenirea familiei!***

Eram o parte din inima Genei. Și, poate, nu a fost doar un simplu simbol. Ceilalți copii ai Genei, i-au dăruit Genei „flori” naturale, nepoții! Pe care Gena i-a adorat. Mira nu m-a avut decât pe mine.

Și Mira iubea florile, toate florile. Iubea și copiii. Adora florile care creșteau în pământ, în jurul casei lor. Nu a suportat niciodată persoanele care rupeau de peste tot flori și, le așezau în vase, doar pentru plăcerea lor.

- Una e să-ți placă florile și, alta e să le iubești - spunea Mira. Când le iubești, le îngrijești. Ca pe copii. Nu e suficient să-i naști, trebuie să-i educi...

Îi plângea sufletul când cineva se apropia de mine, și fără milă, îmi rupea câte o floare, spre a-i admira culoarea de aproape.

- Ce ți-a făcut, biata floare? De ce-o schilodești?- întreba șoptit, ca pentru sine.

- Ei, na! Ce-am făcut, de ce mă privești ca pe o infractoare? - răspundea cu indiferență persoana în cauză. Am rupt o floare, ce mare lucru!... O vreau în vaza mea, aceea rotundă, știi tu care, accentua vorbele, încercând să și-o facă complice pe Mira, vaza aceea, ca o bombonieră. Să vezi, ce bine o să dea!

Dar Mira nu mai auzea explicațiile, nu voia să le audă. Vedea doar locul sângerând, locul de unde floarea fusese smulsă, fără milă. Sângerarea o durea pe ea, ca și cum cineva i-ar fi smuls sufletul cu cruzime.

Tot în... la notte dela mattina, în notele acestui cântec ancestral

Curând Mira, tânăra mea stăpână, a părăsit orașul natal. S-a mutat în propria-i casă. Într-un mare oraș riveran. Acolo unde-și va trăi tinerețea, împreună cu soțul ei, Nic. Viața lor de-acolo a curs într-o splendoare, și un haos nemărginite. Cum îi place Mirei să spună: un *dolce far niente*.

Curând, aveam să câștig pe cel mai bun prieten al meu: pe Nic, soțul Mirei. M-a preluat din ziua în care i-am fost dăruit Mirei, drept „zestre”.

- Hei, flăcău, a zis el. Noi doi vom fi buni prieteni: iubim apa. Tu, ca să trăiești, mie-mi place să pescuiesc.

L-am recunoscut drept stăpân exclusiv, așa cum fac și câinii. Sau caii: amușinând. Cum? Secretul nostru! Ne amișunam reciproc.

Atent la fiecare mișcare a celor din preajma mea, noul meu stăpân, Nic a decis să-și facă bagajul personal, pentru mutarea în noua lor casă. Eu eram prioritatea bagajelor:

- Măi, *Dorele*, nu mă interesează ce spargeți, ce

distrugeți la transport, din toate cutiile astea. E fix problema voastră - le atrăsese atenția, în felul lui caracteristic.

- Dar, să țineți cont de un lucru: să fiți cu ochii pe trandafirul meu. Îl țineți în brațe, între voi, între picioare, nu contează! Nimic nu mă interesează mai mult decât el. Vreau s-ajungă intact. Dacă-i rupeți, fie și numai o frunză, o să aveți de-a face cu mine. Clar?

- Clar șefu'.

Am ajuns în noua mea locuință spre sfârșitul verii. Prin august. Apartamentul se afla într-un bloc pe malul marelui râu. Un bloc cu patru etaje, unde, într-un apartament, la etajul unu era casa lor. Nemobilată încă. În dormitor aveau o saltea în loc de pat. S-au gândit: să mă așeze în living, sau în terasă? Terasa era însorită doar la apus. Timp în care ei reveneau de la serviciu. Așa că, Nic m-a așezat, mai întâi în living. Mai târziu, m-a mutat în terasă.

- Știi, *fratele meu* ce urmează să facem? Nu știi. Îți spun eu: mâine, sau poimâine cel târziu, schimbăm vasul. Și pământul. Dăm un refresh. Curățăm frunzele, îmbogățim pământul. Spălăm rădăcinile... O băiță mică, înțelegi? Trebuie să te obișnuiești cu noul pământ, o să dureze ceva timp. Cu noul aer. Cu noul loc. Trebuie. Așa ca, adaptare pentru toată lumea. După care, mai vedem. Sunt aici, lângă tine, tu știi.

Probabil că Nic mi-a simțit surâsul, bucuria din florile mele. Tremurul lor ușor, a acceptare, l-a sesizat imediat. A început să râdă. S-a aplecat, și mi-a pupat prima floare. Apoi încă una, și încă una...

- Ce mândru ești, fratello! Și ce fericit sunt eu cu tine! Ai să fii cel mai iubit și cel mai frumos trandafir din lume, îți promit.

A ieșit cu spatele, nedezipindu-și ochii de pe mine.

S-a ținut de cuvânt. A doua zi a venit încărcat ca de Crăciun: pungi, flacoane, ligheane, pământ... Mi-a schimbat vasul și tot pământul. A cumpărat îngrășământ special pentru florile mele, am văzut. După această minuțioasă toaletare, Nic venea să mă întrebe de sănătate mereu, și mereu:

- Hei, cum e? Îți plac mineralele din acest pământ? Când merg la pescuit, am să aduc niște nisip, ce zici? Nisipul ține bine umezeala.

Îmi uda rădăcinile numai cu apă la temperatura camerei. Nici nu se dezbrăca, atunci când venea de la serviciu, și intra direct în living. Să mă salute, să mă atingă, să-mi miroasă florile.

- Care a fost viața ta, Akiko? Aaaa! Te retragi? Îmi simți tristețea? Da, chiar sunt un pic trist. Chestiuni de adulți. Ei, dar vor trece. Nici mie nu-mi convine schimbarea. Sunt la casa mea, ce-i drept. Nu-i ce mi-am